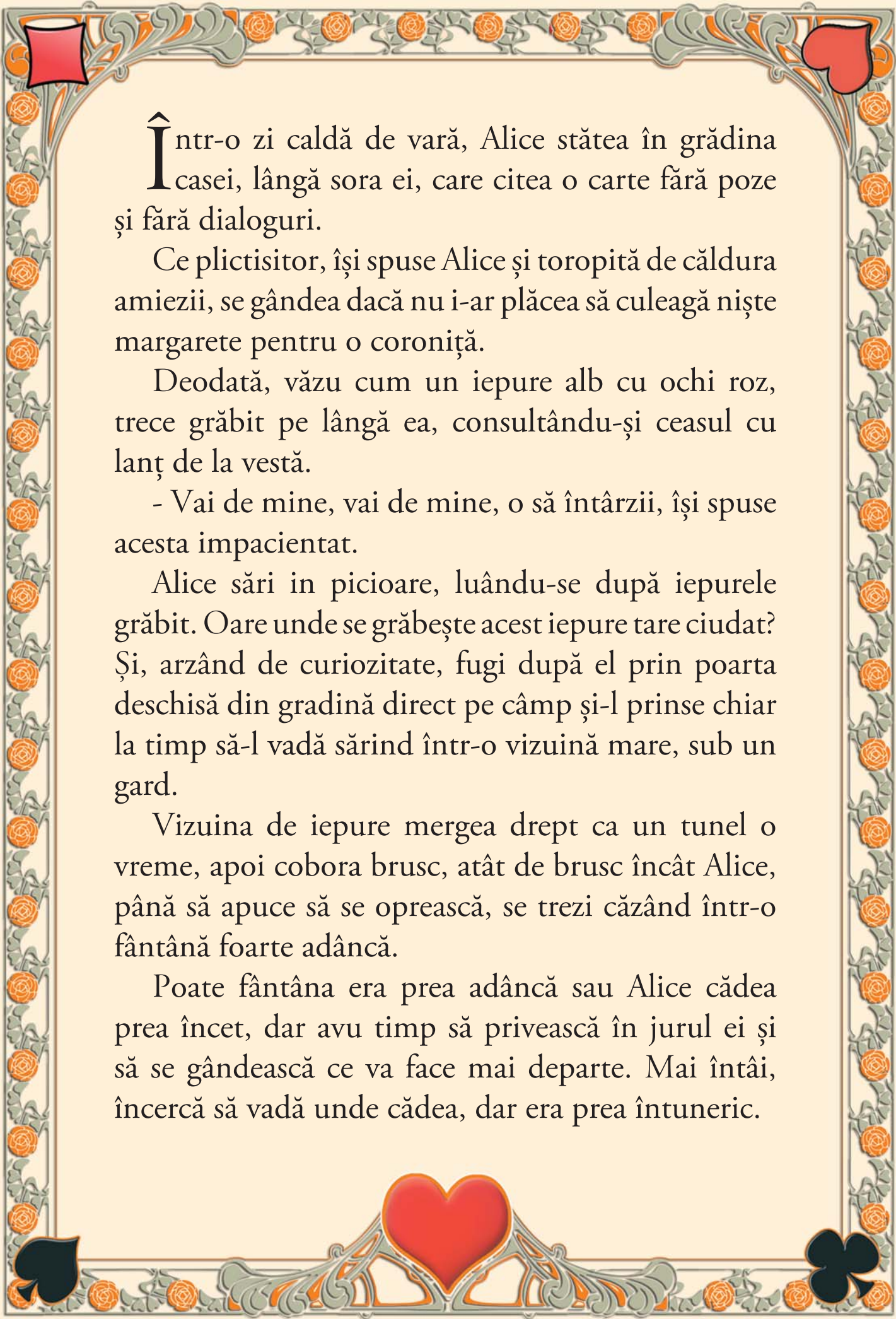

Alice
în țara minunilor
Lewis Carroll

Ilustrații: Boris Stoilov

 editura
Eduard

Într-o zi caldă de vară, Alice stătea în grădina casei, lângă sora ei, care citea o carte fără poze și fără dialoguri.

Ce plictisitor, își spuse Alice și toropită de căldura amiezii, se gândea dacă nu i-ar plăcea să culeagă niște margarete pentru o coroniță.

Deodată, văzu cum un iepure alb cu ochi roz, trece grăbit pe lângă ea, consultându-și ceasul cu lanț de la vestă.

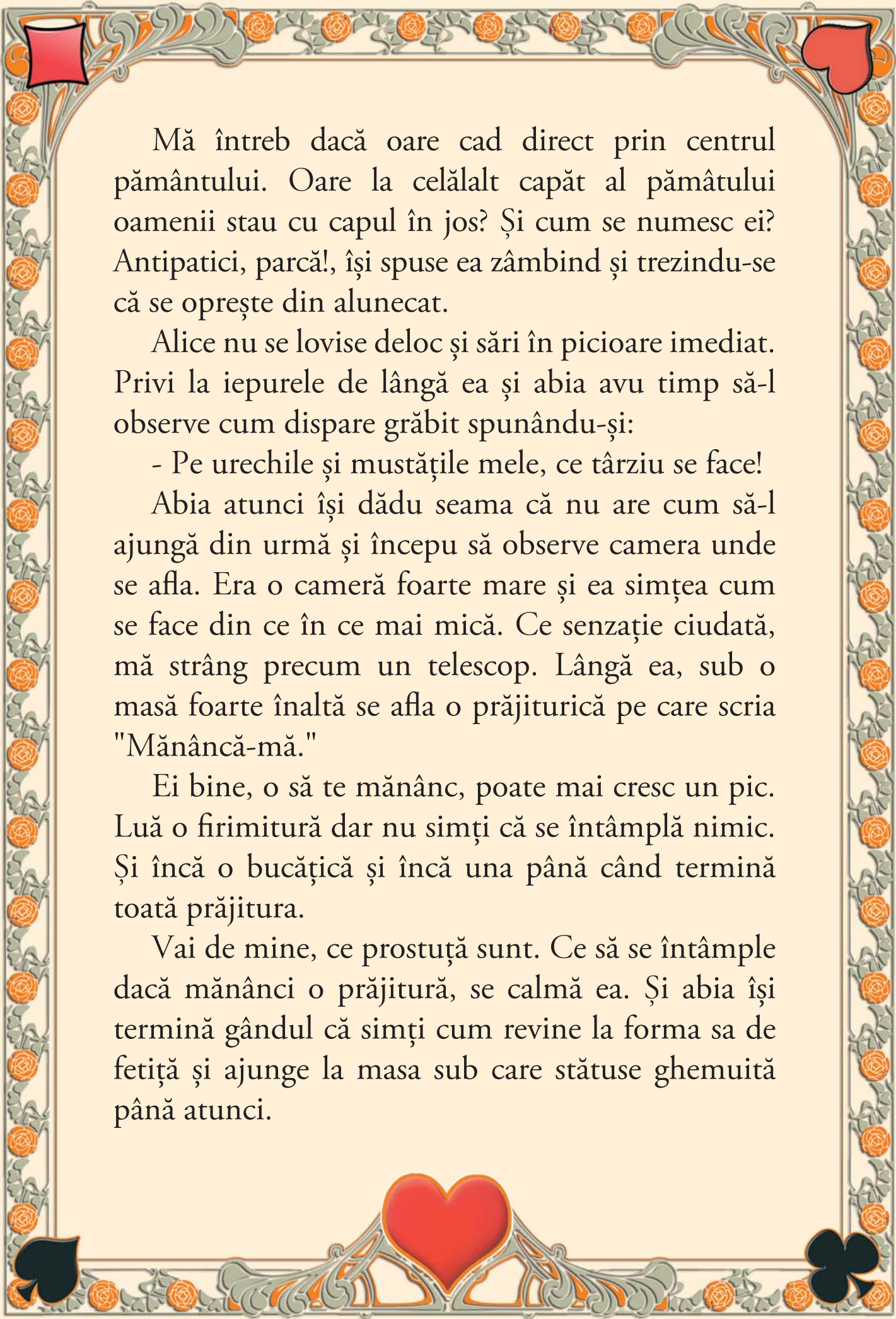
- Vai de mine, vai de mine, o să întârzii, își spuse acesta impacientat.

Alice sări în picioare, luându-se după iepurele grăbit. Oare unde se grăbește acest iepure tare ciudat? Și, arzând de curiozitate, fugi după el prin poarta deschisă din grădină direct pe câmp și-l prinse chiar la timp să-l vadă sărind într-o vizuină mare, sub un gard.

Vizuiina de iepure mergea drept ca un tunel o vreme, apoi cobora brusc, atât de brusc încât Alice, până să apuce să se oprească, se trezi căzând într-o fântână foarte adâncă.

Poate fântâna era prea adâncă sau Alice cădea prea încet, dar avu timp să privească în jurul ei și să se gândească ce va face mai departe. Mai întâi, încercă să vadă unde cădea, dar era prea întuneric.

Mă întreb dacă oare cad direct prin centrul pământului. Oare la celălalt capăt al pământului oamenii stau cu capul în jos? Și cum se numesc ei? Antipatici, parcă!, își spuse ea zâmbind și trezindu-se că se oprește din alunecat.

Alice nu se lovide deloc și sări în picioare imediat. Privi la iepurele de lângă ea și abia avu timp să-l observe cum dispare grăbit spunându-și:

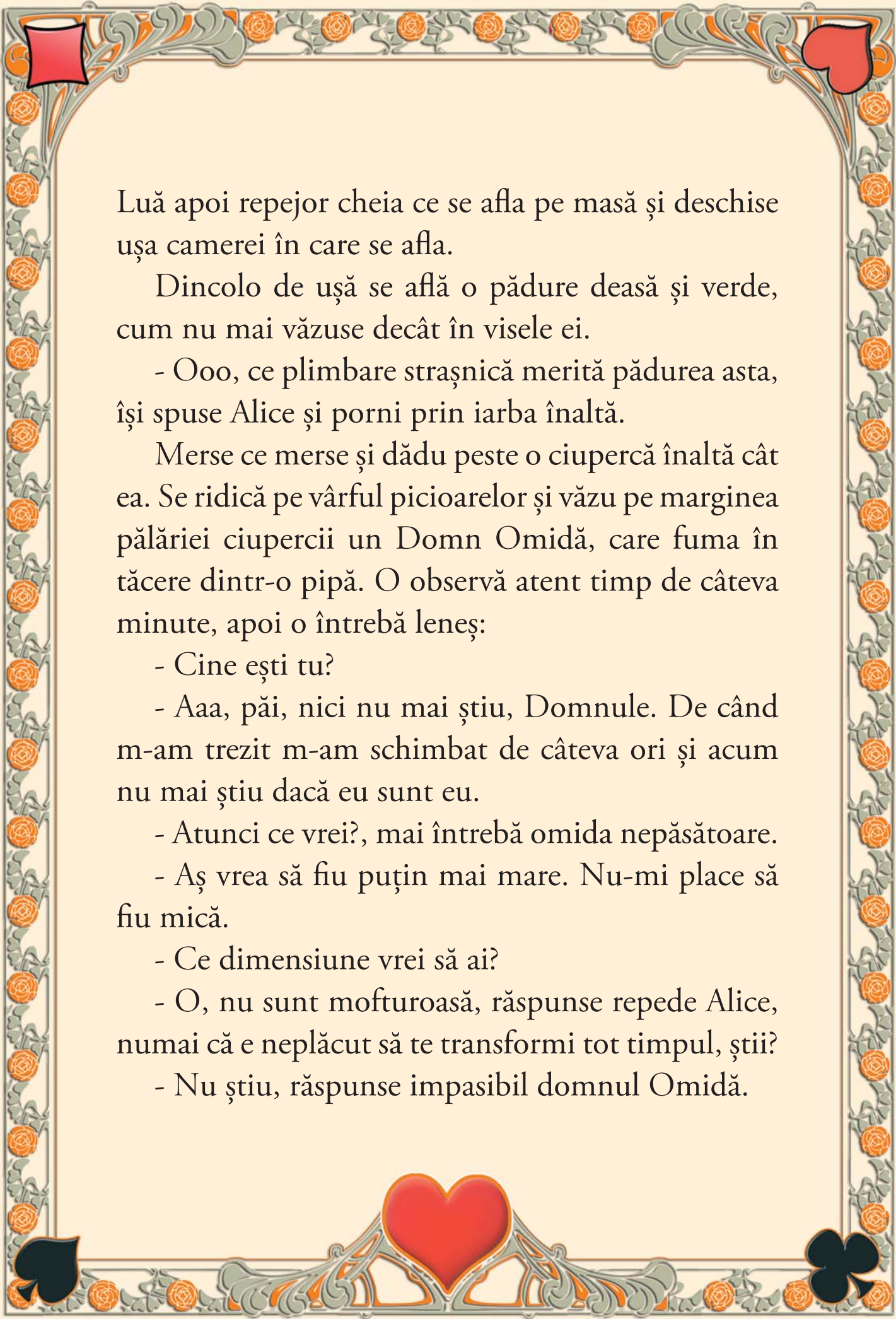
- Pe urechile și mustățile mele, ce târziu se face!

Abia atunci își dădu seama că nu are cum să-l ajungă din urmă și începu să observe camera unde se afla. Era o cameră foarte mare și ea simțea cum se face din ce în ce mai mică. Ce senzație ciudată, mă strâng precum un telescop. Lângă ea, sub o masă foarte înaltă se afla o prăjiturică pe care scria "Mănâncă-mă."

Ei bine, o să te mănânc, poate mai cresc un pic. Luă o firimitură dar nu simți că se întâmplă nimic. Și încă o bucățică și încă una până când termină toată prăjitura.

Vai de mine, ce prostuță sunt. Ce să se întâmple dacă mănânci o prăjitură, se calmă ea. Și abia își termină gândul că simți cum revine la forma sa de fetiță și ajunge la masa sub care stătuse ghemuită până atunci.

Luă apoi repejor cheia ce se afla pe masă și deschise ușa camerei în care se afla.

Dincolo de ușă se află o pădure deasă și verde, cum nu mai văzuse decât în visele ei.

- Ooo, ce plimbare strașnică merită pădurea asta, își spuse Alice și porni prin iarba înaltă.

Merse ce merse și dădu peste o ciupercă înaltă cât ea. Se ridică pe vârful picioarelor și văzu pe marginea pălăriei ciupercii un Domn Omidă, care fuma în tăcere dintr-o pipă. O observă atent timp de câteva minute, apoi o întrebă leneș:

- Cine ești tu?

- Aaa, păi, nici nu mai știu, Domnule. De când m-am trezit m-am schimbat de câteva ori și acum nu mai știu dacă eu sunt eu.

- Atunci ce vrei?, mai întrebă omida nepăsătoare.

- Aș vrea să fiu puțin mai mare. Nu-mi place să fiu mică.

- Ce dimensiune vrei să ai?

- O, nu sunt mofturoasă, răspunse repede Alice, numai că e neplăcut să te transformi tot timpul, știi?

- Nu știu, răspunse impasibil domnul Omidă.

